

Täpselt minu mõtted

LILY ALLEN

Inglise keelest tõlkinud Ehte Puhang

Originaali tiitel:
Lily Allen
My Thoughts Exactly
Blink Publishing, 2018

Toimetanud Tiiu Maks
Kujundanud Villu Koskaru

Copyright © Lily Allen, 2018. All rights reserved
Tõlge eesti keelde © Ehte Puhang ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-579-7

Trükitud AS-i Pakett trükikojas

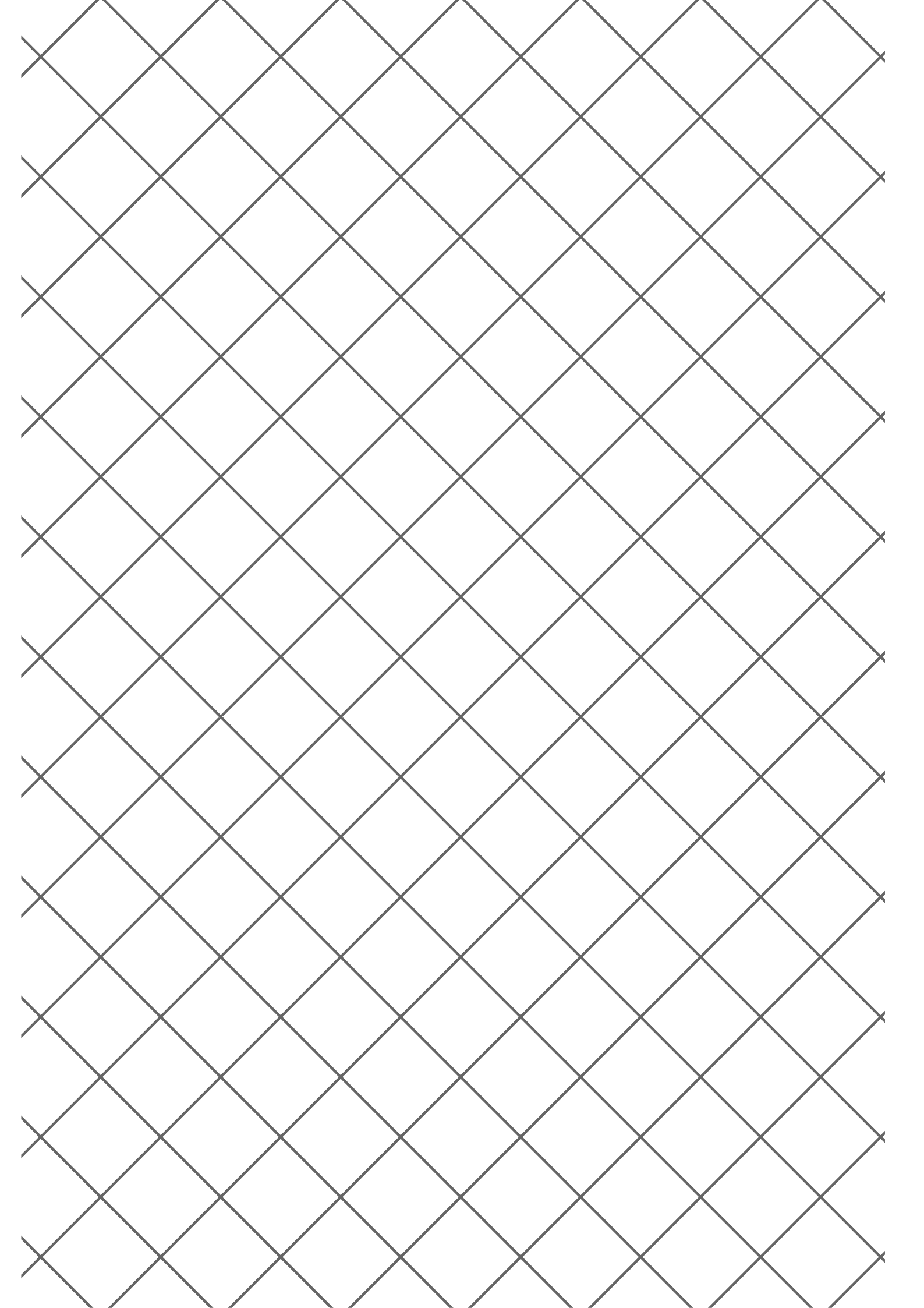
George, Ethel ja Marnie

SISUKORD

SISSEJUHATUS	9
KÕRVALSEISJA	17
EMAD	23
ISAD	39
HARIDUS	49
ÕPPETUND	63
MUUSIKA	73
TÖÖ, ESIMENE OSA	81
HÄÄL	89
KUULSUS	101
GLASTONBURY	123
KUULUS LAULJA	133
TÖÖ, TEINE OSA	141
SEKS, ESIMENE OSA	151
RAHA	165
ARMASTUS	181
ABIELU	189
EMADUS	203
TÖÖ, KOLMAS OSA	211
ISOLATSIOON	225

SEKS, TEINE OSA	235
PÄRIS PÕHJAS	247
ÜKS LÕPP	253
RÜNDAMINE	267
HULLUKS MINEMINE	281
KELLEGI TEISE HULLUS	295
TUGEVAM	307
MURDUMINE	317
EDASI	329
NÜÜD	339
TÄNUSÕNAD	344

SISSEJUHATUS

Kõigepealt mõned faktid. Faktid on olulised, sest see pole mitte tavaline mälestusteraamat, kust leiab kõik sündmuste toimumise järjekorras. Ma olen liiga noor, et kirjutada elulugu, ja mulle ei paku huvi meenutada oma elu sündmuste kronoloogilises järjekorras. Kui ma seda teeksin, näeks suurem osa sellest raamatust välja selline:

Tõusin. Juuksed. Meik. Riided. Stuudio, võte või esinemine. E-kirjad. Läksin välja, esinesin, tegin tööd või pidutsesin. Istusin lennukisse, tuuribussi või autosse. Tegin seda kõike uuesti ja siis veel kord. Ja veel kord. Tsükli katkestas sünnitamine ja laste eest hoolitsemine – ja siis tegin ma seda kõike veel kord.

Teatud piirini.

Just see piir mind huvitabki. Need asjad minu elus, mis muutsid sündmuste kulgu, pöörasid asju pea peale, ajasid vankri ümber. Mõnikord olid need sündmused, mille üle minul polnud mingit kontrolli: minu poeg George, kes sündis kolm kuud enne õiget aega, kuid oli juba minu sees surnud; seitse aastat kestnud jälitamine, mille vältel ma tundsin, et minu elu ohustab tõsise vaimse häire all kannatav inimene, ja siis tema kohtuprotsessis tunnistajana viibimine – ma olen ka ise vaimsete häirete all kannatanud, mistõttu ma tundsin talle kaasa, hoolimata sellest, mida ta mulle tegi, sest see pole ju mingi kuradima piknik; mind on täiskasvanuna seksuaalselt ahistanud isik, kes paiknes minu suhtes võimupositsioonil ja keda ma usaldas; ja teismelisena kasutasid mind seksuaalselt ära mehed, kes oleksid pidanud olema

LILY ALLEN

targemad. Aga tuleb välja, et see on liigagi tavaline kogemus. (#MeToo.)

Mõnikord olin mina ise see, kes mu elus laamendas, nagu teada saate. (Enesehävituslik.)

Seevastu mõned asjad, mis on minu elu muutnud, on toonud rohkem rõõmu, kui ma oleks eales arvanud. Mul on kaks tütart, Ethel ja Marnie. Ma olen olnud edukas alal, mis on tuntud halastamatuse poolest ja mis edeneb jõudsalt selle tõttu, et viskab suurema osa kandideerijatest ukse taha, praktikavõimalust pakkumata, koolitust nõudmata. Aga ma olen leidnud selles maailmas oma tee. Minu vastu on üles näidatud headust ja suuremeelsust. Minu elu on kergeks tehtud. Mind on igale poole kutsutud ja avasüli vastu võetud ja mulle on sageli aplodeeritud – mõnikord on aplodeerijaid olnud kümnetes tuhandetes. Ma olen esinenud Glastonbury festivali Püramiidilaval ja mitte üks kord, vaid lausa kolm korda. (Saate ju aru.)

Samas see tööstusharu, mis on mulle nii palju andnud, on mind ka karistanud. See ei ole hädaldamine (vähemalt mitte siin), see on fakt. Ma edaspidi selgitan seda pikemalt. Mind on kiusatud ja häbiposti naelutatud ja alandatud, avalikult, ajakirjanduses. Tabloidid, nagu me kõik teame, eriti pärast Levesoni juurdlust, toimivad äraostetaval, hukutataval, ebaausal ja kuritarvitaval alusel. Noored inimesed, eriti naised, on neile lihtne sihtmärk, keda kiusata, eriti kui kuulsus ja edu on nendele inimestele uus ja nad on sellest uudsusest kergelt puhevil, kuid samas on nad veel naiivsed ja saavad kergesti haiget, solvuvad lihtsasti ja neelavad sööda hõlpsalt alla. Ka mina olen mõned korrad sööda alla neelanud. Ma olen saanud mõned rasked õppetunnid ja teinud tonnide viisi vigu, aga minu järele on ka luuratud, mind on jälitatud ja minu sõnu on valeks pööratud ja see on halvanud ja viinud isolatsiooni.

TÄPSELT MINU MÕTTED

Ma olen oma töö tõttu leidnud sõpru ja neid kaotanud. Mul on ka sõpru, kes on minu sõbrad olnud lapsepõlvest peale. See on õnnistus. Tegelikult on enamasti ümbritsenud mind armastus, isegi siis, kui ma ise tundsin end inimesena, keda pole üldse võimalik armastada. Me kõik elame koos oma varjuga. Minu varju on mõnevõrra suurendatud, sest ma olen elanud avalikkuse silme all, aga ma ei väida, nagu oleks minu vari tumedam kui kellelgi teisel – lihtsalt mina saan rääkida ainult enda omast ja aeg-ajalt on tunne, et ta on süsimust. Mõnikord tegin ma ise ta tumedamaks, kui oleks vaja olnud, aga raske on valgust sisse lasta, kui sul on raske. Mul on olnud raske.

See on lugu kõigist neist aegadest ja minu mõtted selle kohta. See pole sirgjooneline mälestusteraamat. See pole isegi sirgjooneline lugu. On selliseid üldse olemas?

See on minu lugu. Minu silmis on see üleni tõsi – aga ma ei väida, et see on ainus tõde. Näiteks minu vennal on neist sündmustest oma versioon, kuigi meil on vanusevahe ainult kuusteist kuud ja me kasvasime koos üles. Samuti on oma versioon minu endisel abikaasal, kuigi me olime temaga kuus aastat koos ja suurema osa sellest ajast õnnelikult ja meil sündis koos kolm last, kellest ühe me pidime matma. Me kasvatame oma tütreid koos, endiselt.

Nii et see olen mina. Ma olen Lily Allen. Ma sündisin 1985. aastal. Ma olen laulukirjutaja ja laulja, ema, tütar, õde, pesapunuja. Kunagi olin ma abikaasa. Ma olen kellegi tüdruksõber. Selle „kellegi“ nimi on Dan ja ka tema on muusik. Ma olen aktivist – ühiskondlikult ja poliitiliselt. Ma olen säutsuja. Ma valin leiboriste. Ma kirjutan. Ma olen olnud nii edukas kui ka ebaõnnestuja. Mul puudub väljaõpe, suuremas osas olen ma iseõppija. Ülikoolis ma ei käinud, häid hindeid

LILY ALLEN

pole ma saanud, mul ei ole isegi keskharidust tõendavat dokumenti.

Ma kasvasin üles kodus, mis polnud eriti musikaalne, kuid mind on alati ümbritsenud esinemised, meediamaailm pole minu silmis mitte kunagi olnud mingi eriliselt glamuurne majakas, see oli minu tavaelu. Minu ema Alison Owen on filmiprodutsent. Minu isa Keith Allen on näitleja, koomik ja dokumentaalfilmide tegija. Minu kasuisa oli mõnda aega koomik Harry Enfield. Mul on vanem poolõde Sarah, noorem vend Alfie ja palju noorem poolõde Teddie. (Mul on veel poolõdesid ja -vendi, aga ma ei tunne neid, isegi seda ei tea, palju neid olla võiks – see on pikem jutt.) Minu esimene poiss oli Lester. Minu parim sõber on Seb ja praegu me ka töötame koos. Ta on muusikaprodutsent. Mees, kellega ma olin abielus, on Sam Cooper ja temal on ehitusfirma. Me läksime lahku 2015. aasta sügisel.

Ma kasvasin üles, käies Glastonbury festivalil ja Groucho Clubis. Minu isa oli osa *britpop*'i skreenest ja tõmbas end avalikes kohtades umbe koos selliste sõpradega nagu Damien Hirst, Alex James ja teised. Narkootikumid ja alkohol on olnud minu elus taustmüra – alati minu ümber – nii kaua, kui ma end mäletan. Ma ise olen kasutanud mõlemat, mõnikord liiga palju, ja kuigi ma olen käinud Anonüümsete Narkomaanide ja Anonüümsete Alkohoolikute koosolekutel ja mu elus on olnud ka kaineid aegu, pole ma ei alkohoolik ega narkomaan. Kuid ma olen depressiivik. (See on pikem jutt.)

Ma tõepoolest käisin mitmes erakoolis, riigikoolis samuti, aga ma ei käinud üheski neist kuigi pikalt, nii et ma pole ühegi konkreetse süsteemi või asutuse kasvandik. Laulmisega tegin ma algust koolis, kuid muusika avastasin varateismelisena ja olen sellest ajast peale muusikat alati enda läheduses hoidnud.

TÄPSELT MINU MÕTTED

Ma loen. Ma kirjutan päevikut. Mul on hea silm. Ma kogun tekstiile, ma armastan värve, samas sisekujundus või maja üles vuntsimine ei paelu mind üldse. Ma teen sporti, kuigi ma pole loomupäraselt sportlik. Ma ujun. Ma olen tugev. Ma võin olla sitke. Ma olen olnud katki. Ma olen isepäine. Mulle meeldib inimestele meeldida. Ma olen nartsissist. Ma olen kaassõltlane. Mulle alati ei meeldi üksi olla, kuigi sama sageli tuleb ette ka seda, et ma ei suuda taluda seltskonda. Ma olen ära hellitatud. Ma olen abivajaja. Ma võin olla silmakirjalik. Ma räägin iseendale vastu. Ma võin olla külm.

Aga ma suudan olla ka mõistlik. Ma suudan punktid tervikuks ühendada. Ma püüan teha head. Ma tahan teha head. Ma olen kirglik. Ma olen vaatleja, panen asju tähele. Mul on pildimälu. Ma mäletan nimesid, kohti, asju, kuigi minu elus on olnud perioode, mis on hägused ja minema uhutud – tuled on kustunud. Ma teen ise süüa, mitte alati, kuid sageli. Ma olen väljaõppinud florist. Ma olen hea autojuht ja mul on suurepärane suunataju. Ma ei sõltu kellestki majanduslikult ja teenin oma raha ise, mõnikord teenin päris palju, kuid ma satun ka võlgadesse. Oma karjääris olen ma käinud oma teed. Nii peabki. Isegi kui keegi sind tagant tõukab, ei saa teismoodi teha.

Paljud asjad on minu meelest naljakad ja ma naeran palju, mõnikord isegi nende asjade üle, mis pole nii naljakad. Mõnikord on see nagu tõmblus. Naera, Lily, naera, see teeb asjad lihtsamaks, kergemaks, absurdsemaks. On ju nii? Mitte alati. Sageli pole see nii.

Nagu enamik naisi tean ka mina, et ma tegelen palju žongleerimisega: töö, lapsed, perekond, raha, majapidamine, omaenda laeva tüürimine. Kuid ma pole sellega alati toime tulnud. Ma olen kõvasti asju persse keeranud. Ma võin olla omadega täiesti persses. Küll te loete sellest.

LILY ALLEN

Ma räägin tõtt. Ma kirjutan seda, sest kirjutamine on miski, mida ma teen. See on minu elatusallikas ja elamise viis, viis, kuidas asju mõtestada, viis, kuidas ma püüan oma vigadest õppida. Ma kirjutan seda selleks, et kui ma peaksin täna ära surema, siis saaksid mu tütred minu vigadest õppida, ja kui nad peaksid kunagi komistama mingi informatsiooni otsa minust (ma kujutlen neid teismelistena minu nime guugeldamas), siis oleks olemas must valgel kirja pandud versioon, mis ümberjutustamisega ei muutuks. Kurat, ma panen selle kirja, et ma ise saaksin oma vigadest õppida.

Ma panen selle kirja ja räägin oma loo, sest lugude jutustamine on oluline, eriti siis, kui sa oled naine. Kui naised räägivad teistele oma lugusid valju häälega, selgelt ja ausalt, siis hakkavad asjad muutuma – paremuse poole. See on minu lugu.